

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: De stredes paa Skrænten og i Mosen

Citation: Claussen, Sophus: "De stredes paa Skrænten og i Mosen", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* :, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 232. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11val-shoot-workid78711/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

- 4 En Drøm om Skønhed var alt mit Liv . . .
Derfor har jeg vandret, derfor har jeg banket,
derfor har man lukket mig ind.

At se det bruse og flagre!
At ventes paa Tærsklen, at mødes i Dansen,
at omslutte Sejren, Beseglingen, Kransen . . .

Skønhed har ynkedes over mig,
Visdom har givet mig Vand af sin Brønd.

Jeg elsker endnu denne Verden af Synd.

*

- 5 Et Billed paa min Væg, en Engel i min Stue,
en Røst, som fylder Rummet, en blussende Drue
paa Bunden af mit Glas, en Glæde ved min Dug,
en Skammel for min Fod – som elsker mig i Smug.

Ja det er det, jeg vilde: paa Ovnens lidt Flamme,
paa Muren et Portræt i sin rolige Ramme,
der sidder ganske fladtrykt og længes, forgaar,
men aabner som et Forhæng sit udslagne Haar.

*

- 6 De stredes paa Skrænten og i Mosen,
om Brændenælden ikke var naturligere end Rosen.

De kivedes paa Bakken og i Dalen,
om Skruptrudsens ikke var rimeligere end Nattergalen.

*

- 7 Ane Kirstine af Aafjord
hun bor i en tangtækt Hytte.
Hendes Haar er blegt som det gule Rav,
alt sit Gods bær hun med i et Knytte.